

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Thomas Moore eller Venskabs Seier over Kiærlighed

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 139. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893712666656/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

„Hvortil de Complimenter? Hvi saa peen?
„Dog, ha! jeg giøtter alt, hvad du vil sige —
„Om her i Stuen var nok een,
„Min Datter, skædede vel ei saa lige —
„Maaffee da Tungen bedre kom i Gang,
„Og din Prolog blev noget mindre lang?
„Jeg ved det alt; tænk ei, at dine Blifffe
„Blev ubemærkte! tænk og heller ikke,
„At dine Suf for hende ind i eet,
„Og atter ud af andet Øre foere!“

„Min Ven,“ udbød den ædle Thomas Moore,
„Det glæder mig, at du har seet,
„Hvad falsk Undseelse forbed mig før at sige;
„Jeg derved altsaa spare kan
„En Hoben Sving, og gaae lidt mere lige;
„Din ældste Datter har, jeg ved et selv hvordan,
„Saaledes meer og meer mig rykket hen til sig,
„At jeg i Dag maae sige dig:
„Jeg kun ved Fannys- Ja kan blive lyffelig.“ —

Man let kan tænke sig ved denne Leilighed
Herr Lovingshams forundring, Studsen, Glæde,
Men ei saa let den Guddoms fryd, hvormed
Vor Moore saae sit Dærf. Saa fra sit Himmelsæde
Nedsmilte fordum Kiempernes Betvinger
Til Baucis og Philemons fryd.
Kun den, hvis Siæl sig op til Himlen svinger
Med stadig Flugt, og stolt og seiertrig
Seer Mængdens Spot og Fordom under sig,
Kan tænke Datteren af dig,
Guddommelige Dyd!
Den himmelrene Lytt, at stue Brødres Glæde
Kiaht med sin egen Qval. Kun Dydens Ven,

Hvis ædle Bryst var aldrig Kastens Sæde,
Kan tænke den.

Den sande Dyd til intet fremmed trænger,
Den er, som Eistov, selv sin egen Løn
Til den Termin, da Had og Spot ei længer
Skal følge dens miskendte Søn.
Lad Dyds og Elskovs Følelser regiere,
Selv ubelønnede, bestandig i dit Bryst!
At elske, troe mig, altid sødt vil være;
At gjøre vel, vil stedse blive Lyst.

Men, ah! kun een og anden Tillid fæster
Til denne Sætning. Tag Belønning bort,
Saa mister snarlig Dyden sine Giæster,
Dens Tempels Tilløb bliver ikke stort —
Den Mening har desværre mange fleer.
For altsaa Mængden at faae tilfredsstillet
Ved min Historie, jeg burde vist nok her
See til at faae en lille Fee i Spillet,
Hvis een slog ikke til, den hele Hær;
Og saa ved sammes Hielp, i sidste Scene,
Naar Helten med sin Brud fra Brudestamlen gif
faae Englands Karschinn i et Dieblit
forvandlet om til Albions Helene.
Men det maae være nok for denne Gang;
Der gaaer for megen Tid til de Spectakler.
Tilfreds med blot at have viist, i Sang
Jeg ogsaa kunde hitte paa Mirakler,
Jeg ender med at sige kortelig:
frue Moore blev sig selv bestandig lig;
Men hendes milde Dyd, forenet med forstand,
Den omme Følelse, den taffefulde Datne,
Hvorned hun fælte sig i sin Tilbedtes Arme,
Den Omfjorg for ham idelig at fryde,